

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
ΧΑΡΙΤΙ ΘΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ

Αρ. Πρωτ.: 677

Έν Άρναία τῆ 8^η Δεκεμβρίου 2012

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ (Νο 2)

Πρός
τόν Ἱερό Κλήρο,
τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τόν φιλόχριστο Λαό τῆς καθ' ἡμᾶς Θεοσώστου Μητροπόλεως

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Τέτοια ἅγια μέρα πού ὁ οὐρανός ξανοίγεται καί γίνεται περιβόλι θεανθρώπινο, κι ἡ γῆ τόπος σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ, τέτοιες ὥρες πού νοσταλγικά τό ἀδαμιαῖο φύραμα προσμένει τό σωτήριο κελάηδημα τῆς χριστουγεννιάτικης καμπάνας, ἀκοῦς μυστικά τά μύχια τῆς πανανθρώπινης καρδιάς νά μονολογοῦν μαζί μέ τόν σύγχρονο στοχαστή: «... μέσα στή ζωή μου ἔχει περισσέψει ἡ παρουσία τοῦ θανάτου, γι' αὐτό ζητάω μ' ἀγωνία τή γεύση τοῦ Θεοῦ. Δέν μοῦ ἀρκεῖ ἡ ἀντανάκλαση τῆς παρουσίας Του, ζητάω τήν ἄμεση γεύση ... Μιά πορεία μέ λιγιστό Θεό εἶναι μαρτύριο ...»

Μά πρὶν καλά καλά τούτη ἱκεσία ἀνθίσει στ' ἀνθρώπινα χεῖλη, κάποια ς Ἐκκλησιᾶς τό βυζαντινόαναλόγιο σιγοψάλλει: «Μέγα καί παράδοξο θῶμα γίνεται σήμερα! Ἡ Παρθένος γεννάει, κῆ μήτρα της μένει ἀδιάφθορη· ὁ Λόγος σαρκώνεται, καί ἀπό τόν Πατέρα δέν ἀποχωρίζεται ...». «Βλέποντας ὁ Κτίστης νά χάνεται ὁ ἄνθρωπος, πού ἔπλασε μέ τά χέρια Του, ἀδειάζει τούς οὐρανοὺς καί κατέρχεται ...» (Στιχηρό ἰδιόμελο Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ καί ἰδιόμελο Α' Ὁδῆς Κανόνων τοῦ Ὁρθρου τῶν Χριστουγέννων). Καί τότε ὁ πόθος παντρεύεται μέ τήν πραγματικότητα καί τά λόγια μεταποιοῦνται σέ τραγούδι:

«Χριστούγεννα ξανάνιωμα
τοῦ παλιωμένου κόσμου,

σάν φῶς καί δύναμη ψυχῆς
καί νοῦ, σᾶς νιώθω ἐντός μου» (Γ. Βερίτης)

Γιά κάθε χριστιανό Θεάνθρωπος Χριστός εἶναι ὅλη ἡ ἀλήθεια: ἡ ἀλήθεια γιά τόν Θεό καί ἡ ἀλήθεια γιά τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ πλήρης καί ἀληθινός Θεός, ὁ ἐνωμένος μέ τήν Ἁγία Τριάδα κι ὁ πλήρης κι ἀληθινός ἄνθρωπος, ὁ ἐνωμένος μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Κατά συνέπεια Χριστούγεννα σημαίνουν τή χάρη τῆς σωτήριας Οἰκονομίας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, πού μᾶς δόθηκε στό πρόσωπο καί στό ἔργο τοῦ Χριστοῦ καί φανερώθηκε μέ τήν Ἐκκλησία. Τό μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, «τό πιό καινούργιο μυστήριο ἀπ' ὅλα τά μυστήρια, τό μοναδικά καινούργιο κάτω ἀπ' τόν ἥλιο» (ὁσιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός), εἶναι τό κεντρικό μυστήριο τῆς ὅλης θείας Οἰκονομίας: ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, γίνεται ἄγγελος τῆς Μεγάλης Βουλῆς τοῦ Θεοῦ καί κυρίως φανερώνει στούς ἀνθρώπους τόν Πατέρα (ιερός Χρυσόστομος).

Τά Χριστούγεννα πανηγυρίζονται σάν «τά σωτήρια τοῦ κόσμου, ἡ γενέθλια ἡμέρα τῆς ἀνθρωπότητας, ἡ κοινή γιορτή ἀκερῆς τῆς κτίσεως», γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος. «Ἀκριβῶς ἐπειδή μᾶς ἐπισκέφθηκε ὁ Θεός κι ἔστησε τή σκηνή Τοῦ ἀνάμεσα μας -ἀδειάζοντας τόν ἑαυτό Του - μπορεῖ ὁ κόσμος νά πληρωθῆ καί νά ζήσει μέσα ἀπ' αὐτή τή θεία συγκατάβαση», ἐρμηνεύει ὁ Ὁριγένης. «Σεισμό γῆς», βλέπει τά Χριστούγεννα ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί ὁ Λαός τοῦ Θεοῦ τά βιώνει σάν συνέχεια καί νέα φάση τῆς δημιουργίας, σάν νέα δημιουργία, σανακαίνιση καί θέωση ὅλης τῆς κτίσεως, σάν ζωοποίηση καί κατά Χριστόν θεοποίηση τοῦ ἀνθρώπου. **Ὁ γνήσιος Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά μεταβάλλ τούς υἱούς τοῦ Ἀδάμ, τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων, σέ υἱούς τοῦ Θεοῦ**, γιά νά κἀν ἄνθρωπο «θεό, ὅσο τό μπορετό στήν ἀνθρώπινη δύναμη», κατά τόν χρυσόγλωσσο Χρυσόστομο, γιά νά γίνῃ πραγματικότητα ἡ ἀνακαινισμός τῆς φύσεώς μας, στήν ὑπόστασή καί μέ τήν ὑπόστασή τῆς τοῦ Χριστοῦ», συμπληρώνει ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος.

«Καινοῦται, ἀδειάζει, λοιπόν, ἡ θεότητα ..., ἀνακαινίζεται δέ ἡ ἀνθρώπινη φύση καί γίνεται θεϊκή μέ τό συνταίριασμα καί τή συνένωσή της μέ τό θᾶο», λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης. Ὁ Χριστός «ἔγινε ἄνθρωπος γιά ν' ἀναπλάσῃ, νά καινοποιήσῃ, νά νεουργήσῃ τήν ἀνθρώπινη φύση, τή διεφθαρμένη ἀπό τήν ἁμαρτία. Γι' αὐτό προσέλαβε ὅλη τήν ἁμαρτωλή ἀνθρώπινη φύση, γιά νά τή γιατρέψῃ ὀλάκερη», σημειώνει Θεοδώρητος Κύρου, ἀφοῦ κατά τόν Γρηγόριο τόν Θεολόγο «ἐκεῖνο πού ἐνώνεται μέ τόν Θεό, αὐτό καί σώζεται».

Ἀνήμερα τά Χριστούγεννα ὁ ἱερός Χρυσόστομος σαλπίζει: «Ὁ Ὄν γεννιέται καί ὁ Ὄν γίνεται ἐκεῖνο πού δέν ἦταν· ὄντας Θεός, γίνεται ἄνθρωπος, χωρίς νά παύῃ νά εἶναι Θεός ... Γιατί ὅπως ἀκριβῶς ἦταν ἀδύνατον κατά τήν πρώτη δημιουργία νά ὑπάρξῃ ἄνθρωπος, πρὶν ὁ Θεός νά πάρῃ στά χέρια Του τόν πηλό, ἔτσι ἦταν ἀδύνατο καί τό φθαρμένο σκεῦος νά ἀνακαινισθῆ ἄν δέν γινόταν ἔνδυμα τοῦ Δημιουργοῦ. **Ὅποτε παίρνει τή δική μου σάρκα, ὥστε νά φυτευτῶ στόν Λόγο Του.** Γιά τοῦτο δέν ἔφτιαξε ἀπό κάτι ἄλλο ναό γιά τόν ἑαυτό Του, οὔτε ἔπλασε ἄλλο σῶμα γιά νά ἐνδυθῆ, γιά νά μή φανῆ ὅτι καθυβρίζει καί περιφρονεῖ τό ἀδαμιαῖο φύραμα, τήν ἀνθρώπινη φύση. Ἐπειδή ὁ ἄνθρωπος ἀπατήθηκε κι ἔγινε ὄργανο τοῦ διαβόλου, γι' αὐτόν τόν λόγο προσέλαβε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τόν ἀλλοτριωμένο ἔμψυχο αὐτόν ναό, ὥστε ἐξ αἰτίας τῆς συνάφειας μέ τόν Δημιουργό, νά τόνάπομακρύνῃ ἀπ' τήν συναναστροφή μέ τόν διάβολο». Καί καταλήγει θεολογική χρυσή σάλπιγγα: «Ὁ Θεός ἦλθε στήν γῆ κι ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκε στόν οὐρανό· ὅλα συνενώθηκαν. Ἦλθε στή γῆ, ὄντας ὀλόκληρος στόν οὐρανό. Κι ἄν καί βρισκόταν ὅλος στός οὐρανό, ὅλος εἶναι ἐδῶ στή γῆ. Ἄν καί εἶναι Θεός ἔγινε ἄνθρωπος χωρίς νά ἀρνηθῆ τή θεότητά Του. Ὄντας Λόγος ἀπαθής, ἔγινε σάρκα γιά νά κατοικήσῃ μαζί μας!»

Χριστούγεννα, αδελφοί μου, σημαίνει, θά μᾶς διδάξῃ ὁ π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, τή μέχρι σταυρικῶ θανάτου ἀκένωτη κένωση τοῦ Χριστοῦ, ὅπου ὁ Θεός φανερώνεται φτωχός κι ἐπαίτης, ἀδύναμος κι ἀσθενής στόν πόθο καί στό πάθος, στή ἔκρηξη τῆς ἀγάπης Του, μέ τήν ὁποία ἀπαρνεῖται ἐκούσια κι ἀγαπητικά τή δύναμή Του κι ὑποφέρει, λειτουργώντας καί διακονώντας τήν ἀνθρώπινη σωτηρία. Σημαίνει, ὅτι ὁ τελικός σκοπός τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου ἔγκειται ἀκριβῶς στό νά χριστοποιήσῃ καί νά θεώσῃ τόν ἄνθρωπο σ' ὅλο του τό βάθος: καί τήν ψυχή καί τό σῶμα του καί τή σκέψη του. Καί τήν αἴσθησή του κι ὅ,τι κάνει τόν ἄνθρωπο ἄνθρωπο ...

Ἀδελφοί μου, ἓνα τέτοιο κάλεσμα τοῦ Οὐρανοῦ θά τό ἀπορρίψωμε; Μιά τέτοια μανική θεϊκή ἀγάπη θά τήν ἀφήσωμε ἀγύρευτη; Θά μείνωμε στή σαπίλα τῆς λάσπης τοῦ γήϊνου, γαντζωμένοι στήν κοσμική παραλογιά ἢ θά κολλήσωμε φτερά στό γήϊνο «πτῶμα» γιά νά βιώσῃ τήν ποιότητα τοῦ οὐράνιου; Θά μείνωμε στόν ΑΝΘΡΩΠΟΘΕΟ πού τυραννάει σήμερα τόν ἑαυτό του καί τόν κόσμο ἢ θά σαλπάρωμε γιά τόν ΘΕΑΝΘΡΩΠΟ πού εἶναι ἡ εἰρήνη, ἡ ἀνάσα καί ἡ ζωή τοῦ κόσμου;

Εἶναι καιρός, θαρροῦμε, νά ἰκετεύσωμε τό Νήπιο τῆς ὄλβιας Φάτνης «... Σέ ἀνάκτορο τοῦ θρόνου Σου μετᾶτρεψε, Κύριε, τή φτωχική καλύβα ἧς ψυχῆς μου» (Ἐπισκόπου Ἀχελώου Εὐθυμίου, Δευτερόλεπτα τῆς ψυχῆς).

Καλά Χριστούγεννα, Χριστούγεννα μέ Χριστό κι εὐλογημένα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ἐν Κυρίῳ, τῷ σαρκωθέντι καί νηπιάσαντι Θεῷ.

Χριστούγεννα 2012

Ὁ Ἐπίσκοπος καί πνευματικός σας πατέρας

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Σημείωσις: Νά ἀναγνωσθῇ ἐπ' ἐκκλησίας κατά τήν θείαν Λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων, μετὰ τό Κοινωνικόν.